

L'herba del déjeuner

És tan infantil que m'ha fet treure el vestit, com si una dona nua fos «le dernier cri»

Édouard Manet

L'Alexandrine em cau bé. És llesta. Ha dit que anava a buscar còdols de colors i aquí la tenim, amb els peus a l'aigua, entretenint-se com una bestiola. Se la veu tan feliç, quan no hi és el seu marit. Zola li està donant una vida amarga. Déu me'n guard, a mi, de casar-me i, encara menys, amb un escriptor. Ja tinc vint anys i no he cedit a cap dels meus pretendents. Jo vull pintar i si per això he de vendre el meu cos a canvi de diners, doncs així ho faré. Tot, abans que se'm panseixi la vida al costat d'algun d'aquests genis que corren per aquí.

Com aquest parell d'amics del Manet, que han vingut tan cofats que semblen notaris de la Rue Rivoli. Són uns inútils. L'Eugène no calla i el Ferdinand vinga mirar l'infinit, com si hi trobés vés a saber què. Si, com a mínim, servissin per espantar-me els mosquits. Però el pitjor de tots és el Manet i les seves ganes de provocar. És tan infantil que m'ha fet treure el vestit, com si una dona nua fos *le dernier cri*. Si ho hem vist mil cops! El cas és que jo quedaré amb el cos ben estampat de picades. Què diran els visitants del Saló des Refusés sobre la lluminositat de la meva pell quan hi vegin tot de puntets purulents? Sort en tinc de l'Alexandrine, que ha trobat una herba calmant per fer-me fregues. Tres minuts, li dono a aquest pintoret, abans de fugir amb la meva amiga riu avall. Ja m'ho estic imaginat: ella i jo, les fregues, la picor... El nostre sí que serà un *déjeuner sur l'herbe*!

* *Le déjeuner sur l'herbe*, de Manet, es troba a La Gare d'Orsay de París.